

Arrest

nr. 115 887 van 18 december 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Spaanse nationaliteit te zijn, op 1 oktober 2013 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 9 augustus 2013 die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 3 oktober 2013 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 november 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 december 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat F. VAN ROYEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. DE WITTE, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende op 29 januari 2010 een aanvraag in tot afgifte van een verklaring van inschrijving als werknemer.

1.2. Op 5 maart 2010 werd verzoeker een verklaring van inschrijving afgegeven en op 6 oktober 2010 ontving hij een E-kaart.

1.3. Verzoeker werd op 5 juli 2012 van ambtswege afgevoerd van het vreemdelingenregister.

1.4. Op 5 november 2012 meldde verzoeker zich aan bij de administratieve diensten van de gemeente Temse met de vraag tot herinschrijving in het vreemdelingenregister. Dit verzoek werd ingewilligd.

1.5. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding nam op 9 augustus 2013 de beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing, die verzoeker op 4 september 2013 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt

“In uitvoering van artikel 42 septies van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 54 en 57 gelezen in combinatie met artikel 69 ter van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt een einde gesteld aan het recht op verblijf van Naam: [E.H.E.O.S.], Nationaliteit :Spanje,[...].

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.

Reden van de beslissing:

Meneer diende op 29/01/2010 een aanvraag voor een verklaring van inschrijving in als werknemer. Hij legde in het kader van zijn aanvraag een arbeidsovereenkomst van onbepaalde duur voor bij de werkgever AG- Automobile sprl te Sint-Gillis (kbo: 463.012.375) met ingang van 01.02.2010 alsook een bijlage bij de arbeidsovereenkomst (uurrooster).

Door het voorleggen van een arbeidsovereenkomst met in bijlage het uurrooster, liet betrokkene tegenover de Dienst Vreemdelingenzaken uitschijnen een economische activiteit in loondienst uit te oefenen bij de betrokken werkgever. Het voorgelegde document was van doorslaggevend belang bij het bekomen van het verblijfsrecht als werknemer omdat overeenkomstig art. 50§2, 1° van het KB van 08/10/1981 net een dergelijk werkgeversattest of daaraan gelijkgesteld arbeidscontract dient voorgelegd te worden.

Uit recent nazicht van de RSZ-databank (DOLSIS) op 09/08/2013 is echter gebleken dat betrokkene nooit effectief heeft gewerkt bij de vermeende werkgever AG-Automobile sprl. Uit verdere analyse van de werknemerslijst van de ondertussen failliete firma met alle in-en uitdiensttredingen is gebleken dat meneer eerst werd aangemeld door de betrokkene werkgever op 01/02/2010, maar dat deze dimonamelding achteraf opnieuw (zonder aanwijsbare reden) werd geannuleerd. Verder blijkt dat er nooit effectieve arbeidsprestaties werden geleverd voor de betrokkene en doorgegeven door de werkgever aan de RSZ. De firma werd uitgeschreven bij de RSZ op 21/01/2010 ! Overeenkomstig de databank van de RSZ werden er nooit sociale bijdragen door de werkgever betaald. Nergens uit het administratief dossier valt af te leiden dat de werkgever zou zijn vrijgesteld van het betalen van sociale bijdragen voor betrokkene. Derhalve moet ertoe besloten worden dat betrokkene, ondanks het voorleggen van een arbeidsovereenkomst, nooit effectief bij de vermeende werkgever aan de slag ging. De betrokkene heeft dus de Belgische Staat misleid door het voorleggen van een arbeidscontract dat niet overeenstemde met de werkelijkheid.

Uit deze bevindingen moet besloten worden dat betrokkene onder valse voorwendsels het verblijfsrecht heeft bekomen en nooit daadwerkelijk in loondienst bij de desbetreffende firma heeft gewerkt. Uit het administratief dossier blijkt immers dat meneer pas voor het eerst officieel tewerkgesteld was bij een Belgische werkgever op 02/07/2012. Artikel 42 septies van de wet van 15.12.1980 voorziet dat de Staatssecretaris of zijn gemachtigde een einde kan stellen aan het verblijf, wegens het verstrekken van valse of misleidende informatie of gebruik van valse of vervalste documenten die van doorslaggevend belang zijn geweest voor het verkrijgen van het verblijfsrecht. Gezien bovenstaande vaststellingen dient overeenkomstig art. 42 septies dan ook een einde gesteld te worden aan het verblijfsrecht van de Burger van de Unie.

Overeenkomstig het rechtsbeginsel ‘fraus omnia corrumpit’ kunnen geen rechten worden ontleend aan latere tewerkstellingen die een gevolg waren van een frauduleus bekomen verblijfsrecht. Het feit dat betrokkene heden mogelijk een reguliere activiteit heeft uitgebouwd, doet geen afbreuk aan het feit dat hij het verblijfsrecht verkregen heeft op frauduleuze of misleidende wijze.”

Dit zijn de bestreden beslissingen.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van artikel 40, § 4, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de beginselen van behoorlijk bestuur, waaronder het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel, en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991).

Hij verschaft de volgende toelichting:

“Aangezien de bestreden beslissing voorhoudt dat verzoeker destijds de Belgische Staat zou misleiden door een ‘fictief’ arbeidscontract voor te leggen en hij aldus op frauduleuze manier hier verblijfsrecht zou bekomen hebben;

Aangezien de bestreden beslissing aldus kwader trouw in hoofde van verzoeker weerhoudt;

Aangezien kwader trouw conform de algemene rechtsbeginselen niet kan worden vermoed doch dient te worden bewezen!;

Aangezien in casu géén enkel bewijs lastens verzoeker voorligt en hij overigens met klem ontkent ook maar op enigerlei wijze frauduleus te hebben gehandeld;

Aangezien verzoeker destijds - samen met de andere werknemers van AG-AUTOMOBILE sprl - immers het slachtoffer was daar hij uiteindelijk 3 weken heeft gewerkt doch géén euro loon hiervoor heeft gekregen!;

Aangezien de informatie en stukken, waarop de bestreden beslissing zich steunt, vooral het malafide karakter van de voormelde werkgever blootleggen;

Aangezien verzoeker naderhand een nieuwe tewerkstelling in dienstverband kon bekomen en aanvangen (zie stukken 3 en 4),

Aangezien verzoeker door zijn bijna continue tewerkstelling een aanzienlijke financiële reserve heeft opgebouwd (zie stuk 5) en aldus in geval hij enige tijd zonder werk zou vallen dit financieel zonder enig probleem kan opvangen en overbruggen;

Aangezien verzoeker - gelet op zijn huidige tewerkstelling en solvabiliteit - zondermeer voldoet aan art. 40, par. 4, 1° Vw. en dienvolgens hij over stabiele, toereikende en regelmatige inkomsten beschikt, dewelke hem in staat stellen in zijn eigen levensonderhoud en in datgene van zijn gezin te kunnen voorzien,

Aangezien de bestreden beslissing dan ook niet op een correcte feitenvinding gestoeld is;

Dat desondanks de huidige bestreden beslissing toch nog besluit tot weigering van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten, maakt dat m casu art. 40, §4, 1° van de Vreemdelingenwet niet juist werd toegepast en de bestreden beslissing van elke redelijkheid en zorgvuldigheid (en bijgevolg van elke motivering) ontbloot is waardoor de bestreden beslissing zondermeer dient nietig verklaard te worden.”

2.2.1. Allereerst merkt de Raad op dat verzoeker de schending aanvoert van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, doch zijn uiteenzetting niet toelaat een schending van de formele motiveringsplicht zoals deze voortvloeit uit voormelde wetbepalingen vast te stellen. Door te betogen dat hij de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden als incorrect en onredelijk beschouwt en dat hij meent dat verweerder onzorgvuldig optrad toont hij geen schending van de formele motiveringsplicht aan, doch geeft hij te kennen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen voldoende te kennen om met kennis van zaken zijn rechtsmiddelen aan te wenden.

2.2.2. In zoverre verzoeker de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen inhoudelijk betwist voert hij de schending aan van de materiële motiveringsplicht, die in casu moet worden onderzocht in het raam van de toepassing van artikel 42septies van de Vreemdelingenwet.

Voormelde bepaling luidt als volgt:

“De minister of zijn gemachtigde kan de binnenkomst weigeren of een einde stellen aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie of van zijn familieleden indien deze of dezen valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten hebben gebruikt, of fraude gepleegd hebben of ander onwettige middelen gebruikt hebben die van doorslaggevend belang geweest zijn voor de erkenning van dit recht.”

Verzoeker zet uiteen dat de toepassing van dit artikel vereist dat verweerder aantoont dat hij te kwader trouw handelde en stelt dat dit niet het geval is. Hij licht toe eigenlijk het slachtoffer te zijn van een malafide werkgever die naliet om hem te vergoeden voor zijn arbeidsprestaties, waardoor hij verkoos om na drie weken zelf zonder opzeg zijn werkzaamheden stop te zetten.

De Raad dient evenwel te benadrukken dat het niet kennelijk onredelijk is om wanneer een vreemdeling een arbeidscontract voorlegt om aan te tonen dat hij in België is tewerkgesteld en hij op deze basis een verblijfsrecht verwerft en vervolgens blijkt dat geen effectieve arbeidsprestaties kunnen worden vastgesteld te besluiten dat deze vreemdeling het bestuur heeft misleid.

De uiteenzetting van verzoeker omtrent zijn goede trouw vindt bovendien geen steun in de aan de Raad voorgelegde stukken. Uit deze stukken blijkt namelijk dat het arbeidscontract dat verzoeker aanbracht bepaalde dat hij de werkzaamheden op 1 februari 2010 zou aanvangen en verzoeker houdt voor dat hij na drie weken – derhalve in de loop van de maand februari 2010 – de arbeidsovereenkomst beëindigde. Hij liet zich evenwel op 5 maart 2010 toch nog een verklaring van inschrijving als werknemer en vervolgens een E-kaart ter hand stellen, op een ogenblik dat hij volgens zijn eigen verklaringen geen werknemer in België meer was.

De uiteenzetting van verzoeker laat niet toe te concluderen dat de beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding beschikt.

Een schending van de materiële motiveringsplicht blijkt derhalve niet.

2.2.3. Het artikel 40, § 4, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet dat verzoeker geschonden acht luidt als volgt:

“§ 4. Iedere burger van de Unie heeft het recht gedurende meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven indien hij de in artikel 41, eerste lid, bedoelde voorwaarde vervult en hij :

1° hetzij in het Rijk werknemer of zelfstandige is of het Rijk binnenkomt om werk te zoeken, zolang hij kan bewijzen dat hij nog werk zoekt en een reële kans maakt om te worden aangesteld;”

Verzoeker maakt door voor te houden dat hij gelet op zijn actuele tewerkstelling over stabiele, toereikende en regelmatige inkomsten beschikt niet aannemelijk dat verweerder de bepalingen van artikel 40, § 1, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet heeft geschonden. Daargelaten de vraag of verzoekers bewering dat hij een voldoende inkomen heeft uit een tewerkstelling correct is moet immers worden gesteld dat het gegeven dat een vreemdeling in België is tewerkgesteld geen beletsel vormt voor verweerder om vast te stellen dat deze vreemdeling initieel een verblijfsrecht verwierf op basis van valse of misleidende informatie, ingevolge het gebruik van valse of vervalste documenten, door het plegen van fraude of door gebruik te maken ander onwettige middelen die van doorslaggevend belang waren voor de erkenning van dit recht en om op grond van deze vaststelling dit verblijfsrecht te beëindigen. De beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht van meer dan drie maanden verhindert verzoeker ook niet om, indien hij meent dat hij op basis van een nieuwe tewerkstelling een recht op verblijf van meer dan drie maanden kan laten gelden, zich tot het bestuur te wenden teneinde zijn nieuwe aanspraken te bewijzen.

Een schending van artikel 40, § 4, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

2.2.4. Nu geen kennelijke wanverhouding werd aangetoond tussen de overwegingen die de bestreden beslissing onderbouwen en het dispositief van deze beslissing kan verzoeker ook niet worden gevolgd waar hij stelt dat het redelijkheidsbeginsel werd geschonden (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

2.2.5. Het zorgvuldigheidsbeginsel – dat verzoeker ook geschonden acht – legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Uit de gegevens van het dossier en uit wat voorafgaat blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding op basis van een correcte feitenvinding tot zijn conclusie is gekomen, zodat geen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan worden vastgesteld.

2.2.6. Verzoeker maakt met zijn beschouwingen ook niet aannemelijk dat enig ander, niet nader omschreven, beginsel van behoorlijk bestuur werd geschonden.

Het enig middel is ongegrond.

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoeker.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien december tweeduizend dertien door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK